

sygn. akt IV K 861/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Jakub Wiliński

Protokolant Joanna Marczyńska

w obecności prokuratora Elżbiety Muniak

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2017 r.

sprawy **I. F.** urodzonej (...) w S., córki W. i K. z domu Ż.,

oskarżonej o to, że:

1. w bliżej nieustalonym dniu, w okresie od marca do kwietnia 2009 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. M. prezentowała małoletniemu synowi M. F. urodzonemu dnia (...) treści pornograficzne, w ten sposób, że w obecności ww. małoletniego odbyła ze Z. M. stosunek seksualny oraz wykonywała inne czynności seksualne,

to jest o czyn z art. 200 § 3 kk,

2. w okresie od lipca 2010 r. do 14 listopada 2012 r. w S. przy ul. (...) znęcała się psychicznie i fizycznie nad małoletnimi dziećmi: A. F., W. F. i M. F., w ten sposób, że używała wobec nich słów wulgarnych, powszechnie uznanych za obelżywe, uderzała rękoma oraz paskiem po całym ciele, szarpała za odzież i włosy, przyprowadzała do mieszkania różnych mężczyzn, w towarzystwie których w obecności ww. małoletnich odbywała libacje alkoholowe, zaniedbywała obowiązki wychowawcze wobec dzieci poprzez nie zapewnianie im właściwego wyżywienia oraz warunków higienicznych

to jest o czyn z art. 207 § 1 kk,

I. uznaje I. F. za winną popełnienia czynu opisanego w pkt. 1 zarzutu, który kwalifikuje z art. 202 § 2 kk w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 18 marca 2004 r. (Dz.U. Nr 69 poz. 626) w zw. z art. 4 § 1 kk – i za występki ten na podstawie art. 202 § 2 przywołanej ustawy wymierza oskarżonej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. uznaje I. F. za winną popełnienia czynu opisanego w pkt. 2 zarzutu z tą zmianą, że z jego opisu eliminuje zwrot „zaniedbywała obowiązki wychowawcze wobec dzieci poprzez nie zapewnianie im właściwego wyżywienia oraz warunków higienicznych” – i za występki ten na podstawie art. 207 § 1 kk wymierza oskarżonej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk łączy orzeczone w punkcie I i II kary i wymierza oskarżonej karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk i art. 73 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej na okres próby 3 (trzech) lat, oddając oskarżoną w okresie tym pod dozór kuratora,

V. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązuje oskarżoną do powstrzymania się w okresie próby od nadużywania alkoholu i używania innych środków odurzających,

VI. na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach karnych zasądza od oskarżonej w całości na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym i opłatę karną w kwocie 300 (trzystu) złotych.

sygn. akt IV K 861/16

UZASADNIENIE

W trybie art. 423 § 1a kpk zakres pisemnego uzasadnienia ograniczono do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu.

Oskarżona I. F. ma 35 lat. Pozostaje rozwiedziona. Na utrzymaniu posiada troje dzieci. Oskarżona nie pracuje – utrzymuje się z pomocy społecznej oraz alimentów otrzymywanych na dzieci. Oskarżona nie była dotychczas karana sędownie. Biegli uznali, iż tempore criminis oskarżona nie miała z przyczyn chorobowych zniesionej ani znacznie ograniczonej zdolności rozpoznawania znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem. Zdiagnozowali u niej natomiast uzależnienie od alkoholu.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonej, k. 341-342, 351,

- dane o osobie, k. 345,

- dane o karalności, k. 390,

- opinia sądowo-psychiatryczna, k. 353-355.

Stopień społecznej szkodliwości każdego z przypisanych oskarżonej czynów ocenić należało na dość znaczny. W obu przypadkach sąd miał tu na względzie to, iż oskarżona czynami swymi godziła w dobro pokrzywdzonych jakimi były małoletnie dzieci – i to na dodatek jej własne. W odniesieniu do czynu drugiego sąd dodatkowo uwzględnił tu fakt, iż sprawcze działanie oskarżonej dotknęło aż troje dzieci, a nadto trwało przez stosunkowo długi czas.

W przedmiotowej sprawie sąd nie stwierdził istnienia okoliczności wyłączających winę oskarżonej, czy bezprawność jej czynów. Oskarżona sama zresztą wskazała, iż rozumie naganność swego postępowania – wyraziła bowiem za nie skruchę i wskazała na gotowość poniesienia za to kary. Powyższe tym bardziej świadczyło o w pełni świadomym, a stąd zawinionym, postępowaniu oskarżonej.

Za okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary sąd przyjął fakt dotychczasowej niekaralności oskarżonej. Sąd miał tu na względzie także przyznanie się do winy, wyrażenie skruchy i wskazaną gotowość poniesienia kary za swe czyny.

Jako okoliczności obciążającą sąd uwzględnił głównie to, że oskarżona swe działania realizowała w stanie nietrzeźwości, czy po spożyciu alkoholu.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej przesłanki, jak i elementy sądowego wymiaru kary sąd uznał, że karami współmiernymi do okoliczności popełnienia przypisanych oskarżonej czynów będą kary 10 miesięcy oraz jednego roku pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary łącznej sąd miał na względzie to, że oba czyny dzielił dostrzegalny odstęp czasu. Każdy z czynów godził też faktycznie w odmienne dobro prawnie chronione i dotyczył różnych pokrzywdzonych. W tym przyznacie sąd uznał za celowe zastosować zasadę asperacji kar przesuniętą dostrzegalnie w kierunku ich kumulacji. W efekcie wymierzono oskarżonej karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Mając na względzie fakt dotychczasowej niekaralności oskarżonej sąd zawiesił wobec niej – warunkowo – wykonanie orzeczonej kary łącznej. Fakt, iż oskarżona wcześniej nie wchodziła w konflikt z prawem, a obecnie wyraziła skruchę za swe zachowanie, dozwalał sądzić, iż w przyszłości nie wejdzie już w konflikt z prawem. Zważywszy jednak na to, iż dopuściła się ona dwóch przestępstw, a przy tym każde z nich realizowała ona na szkodę osób dla siebie najbliższych, sąd za wskazane uznał oznaczyć okres próby na 3 lata – oddając oskarżoną w okresie tym pod dozór kuratora. Wskazane obostrzenia jawią się jako niezbędne dla skutecznego zweryfikowania pozytywnej prognozy kryminologicznej co do oskarżonej. Dodatkowo oskarżoną zobowiązano, by w okresie próby powstrzymała się od nadużywania alkoholu, który – co pośrednio wynikało z opinii biegłych – był niewątpliwym czynnikiem stymulującym negatywne jej zachowania wobec dzieci.

W ocenie sądu brak było podstaw do orzeczenia wobec oskarżonej postulowanych przez oskarżyciela posiłkowego środków karnych w postaci zadośćuczynień finansowych na rzecz pokrzywdzonych oraz zakazu zbliżania się przez oskarżoną do pokrzywdzonych. W sprawie ustalono, że oskarżona jest osobą bezrobotną, nie posiadającą faktycznie żadnych dochodów. Z racji zaś swego uzależnienia od alkoholu i ewidentnych dysfunkcji w zakresie społecznego przystosowania się, pierwszoplanową potrzebą jest dokonanie przez oskarżoną koniecznej reformy własnego życia. W tej mierze zaś orzeczenie wobec niej finansowych obciążeń pieniężnych – i to jeszcze w wysokości wskazanej przez oskarżyciela posiłkowego – jawiłoby się jako niweczące w sposób oczywisty możliwość realizacji takich zmian. Z tych też przyczyn sąd nie uznał za stosowane orzekanie wobec oskarżonego również i fakultatywnej grzywny – poprzestając wyłącznie na obciążeniu oskarżonej kosztami za postępowanie karne zakończone skazaniem. Także zakaz kontaktowania zbliżania się do pokrzywdzonych nie był w sprawie środkiem w jakikolwiek sposób uzasadnionym. Dzieci oskarżonej nie mieszkają już z nią. A stąd oskarżona nie ma możliwości realizowania na ich szkodę dotychczas popełnianych przestępstw. Zakazy zbliżania się, czy kontaktowania z pokrzywdzonym są zaś środkami karnymi mającymi na celu właśnie wyeliminowanie możliwości popełnienia przez oskarżonego w przyszłości przestępstw dotychczas dokonywanych.